

«David lär oss att göra allt i dialog med Gud. Glädje och skuld.»

Under onsdagens allmänna audiens fortsatte påven Franciskus sin katekes om bönen. Han reflekterar över kung Davids historia. Han sade att David hade en poets själ: bakom tingen urskiljer hans blick ett större mysterium. Påven riktade sin uppmärksamhet på David, en kontrastens man: helgon och syndare, förföljd och förföljare, offer och bödel. Men den röda tråden i Davids liv är bönen.

2020-06-26

I våra katekeser om bönen möter vi idag kung David. Han var Guds favorit redan som ung och blir utvald för ett unikt uppdrag som skall spela en central roll i Guds folks och i vår tros historia. I evangelierna kallas Jesus flera gånger “Davids son”; liksom David föds han i Betlehem. Enligt löftena kommer Messias från Davids släkt: en kung enligt Guds hjärta, i fullständig lydnad mot Fadern, vars gärning troget förverkligar Guds frälsningsplan (jfr Katolska kyrkans katekes 2579).

Davids historia börjar på kullarna omkring Betlehem, där han vallar fadern Jesses hjord. Han är ännu en ung pojke, den yngste av många bröder. När profeten Samuel på Guds uppdrag skall söka en ny kung, verkar hans far rentav ha glömt sin

yngste son (jfr 1 Sam 16:1-13). Vi föreställer oss honom som en vän till vinden, till naturens ljud, till solens strålar. Hans enda sällskap för att trösta sin själ var en harpa; och under sina långa ensamma dagar spelar och sjunger han gärna för sin Gud. Han lekte också med sin slangbåge.

David är alltså först av allt en herde: en människa som tar hand om djuren, som försvarar dem när de är i fara, som ser till att de får näring. När David enligt Guds vilja får ta hand om folket handlar han inte annorlunda. Det är därför som bilden av herden förekommer så ofta i bibeln. Också Jesus beskriver sig själv som "den gode herden", som inte uppför sig som den som är lejd; har get sitt liv för sina får, han leder dem och vet namnen på vart och ett av dem (jfr Joh 10:11-18).

Av sitt första arbete har David lärt sig mycket. När sedan profeten Natan förebrår honom sin allvarliga synd (jfr 2 Sam 12:1-15), förstår David genast att han har varit en dålig herde, som har bestulit en annan man på det enda får som han älskade, att han inte längre är en ödmjuk tjänare utan en som blivit sjuk av makt, en rovjägare som dödar och plundrar.

Ett annat särskilt drag i David kall är att han har en poets själ. Av denna lilla iakttagelse förstår vi att David inte var någon vulgär människa, vilket ofta kan vara fallet med människor som tvingats leva länge utan kontakt med samhället.

Tvärtom är han en känslig person, som älskar musik och sång. Harpan skall alltid ackompanjera honom, ibland för att höja en glädjehymn till Gud (jfr 2 Sam 6:16), andra gånger för att uttrycka klagan eller för att bekänna sin synd (jfr Ps 51:3).

Den värld som breder ut sig inför hans ögon är inte stum: bakom tingen urskiljer hans blick ett större mysterium. Bönen uppstår just där: i övertygelsen att livet inte är något som bara rinner av oss, utan ett häpnadsväckande mysterium, som i oss väcker poesi, musik, tacksamhet, lovsång, eller klagan och bön om hjälp. När en människa saknar denna poetiska dimension kan man säga att hennes själ haltar. Därför säger traditionen att David ligger bakom psaltarpsalmerna. De börjar ofta med att nämna Israels kung och några mer eller mindre upphöjda händelser i hans liv.

David har alltså en dröm: att vara en god herde. Ibland lyckas han vara det, andra gånger går det inte lika bra; men det som är viktigt i frälsningshistoriens sammanhang är att han är en profetia om en annan kung, som han bara förkunnar och föregriper.

Låt oss se på David, låt oss tänka på David. Helgon och syndare, förföljd och förföljare, offer och bödel, som är en motsägelse. David har varit allt detta på samma gång. Och också vi ser i vårt liv drag som motsäger varandra. Under sitt livslopp är människor ofta inkonsekventa. Det finns en enda röd tråd i Davids liv, som ger enhet åt allt som händer: hans bön. Det är rösten som aldrig slocknar. Helgonet David ber; syndaren David ber; den förföljde David ber; förföljaren David ber; offret David ber. Också bödeln David ber. Det är den röda tråden i hans liv. En bödens man. Detta är den röst som aldrig slocknar: den må ljuda som en jubelsång eller som en klagan, men det är alltid samma bön, bara musiken ändras. Och så lär oss David att göra allt i dialog med Gud: glädje och skuld, kärlek och lidande, vänskap och sjukdom. Allt kan bli ett ord som riktas till det "du" som alltid lyssnar till oss.

David, som fick lära känna ensamheten, var i verkligheten aldrig ensam! Och i grund och botten är detta bönen's makt hos alla dem som ger plats åt bönen i sitt liv.

Bönen ger dig upphöjdhet, och David är upphöjd för han ber. Men han är en bödel som ber, som ångrar sig och upphöjdheten återkommer tack vare bönen. Bönen ger oss upphöjdhet: den förmår garantera relationen till Gud, som är människans verkliga följeslagare på vägen mitt bland livets alla händelser, goda och onda: men alltid bön. Tack, Herre. Jag är rädd, Herre. Hjälp mig, Herre. Förlåt mig, Herre. Så stor är Davids förtröstan att när han är förföljd och måste fly låter han ingen försvara honom: "Om min Gud förödmjucar mig så, då vet han", för bönen's upphöjdhet lämnar oss i Guds händer. De händer som sårats av kärlek: de enda trygga händer vi har.

Översättning: Olle Brandt - Vatikanstaten

© Copyright - Libreria Editrice
Vaticana

Libreria Editrice Vaticana /
Rome Reports

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/katekes-bon-pave-franciskus-
kung-david/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/katekes-bon-pave-franciskus-kung-david/) (2025-08-08)